

[Ernst Christiansen.]

stået, at der i ikke ringe omfang befinder sig våben i privat besiddelse uden den dertil nødvendige tilladelse. Det var måske forståeligt, at der lige efter krigens afslutning kunne findes en del våben fra den tid. Men det er mindre forståeligt, at der nu, 6 år efter, stadig er spørgsmål om hemmelig og illegal våbenbesiddelse, og måske snarere i stigende grad.

I den seneste tid har forskellige begivenheder yderligere henledt opmærksomheden på spørgsmålet. Jeg skal her navnlig nævne det brutale mord på de to fredelige bankmænd på Nørrebro. Det kunne ikke undgå at fremkalde drøftelser om, hvorledes morderen kunne være i besiddelse af skydevåben. Også ved andre forbrydelser har besiddelsen af våben hos forbrydere fået befolkningen til at spørge, hvorledes det i grunden stod til med kontrollen med våbnene i privat besiddelse.

I de allersidste dage, efter at nærværende spørgsmål var indleveret til formanden, har den store våbenaffære med tyveri af våben fra militære depoter vakt sensation. Der er her tale om tyveri af et ret betydeligt antal våben, og disse våben synes at være solgt. Man spørger uvilkårligt: Til hvem? Akkurat som man spørger: Til hvem sælges de våben, som ifølge stadige rygter på forskellig måde bliver indsmuglet her til landet?

Dette er baggrunden for det spørgsmål, jeg har rettet til den højtærede justitsminister om, hvorvidt justitsministeren anser de nugældende bestemmelser angående våben i privat besiddelse og deres gennemførelse i praksis for at være tilfredsstillende. Jeg tror, det ville være rigtigt, om ministeren gav offentligheden nogle oplysninger om disse forhold. Jeg venter naturligvis ikke, at ministeren kan give statistiske oplysninger om antallet af ulovlige våben — i så fald ville det jo være let at gøre ende på det ulovlige. Men jeg formoder, at man hos politiet og andre myndigheder har en vis fornemmelse af, om lovens bestemmelser overholdes, og om dens gennemførelse er effektiv.

Der har jo her i landet været en vis udvikling indenfor denne lovgivning. For ikke så mange år siden kunne borgerne meget vel have skydevåben i deres hjem uden at

skulle spørge nogen eller fortælle nogen derom. Så kom der i mellemkrigsårene bestemmelser om, at folk skulle anmelde det til politiet, hvis de var i besiddelse af våben. Senere er lovgivningen yderligere blevet skærpet således, at borgerne kun må have våben, hvis de har tilladelse dertil, eller særlige omstændigheder berettiger dem dertil.

Man kan naturligvis have delte meninger om, hvorvidt denne udvikling af lovgivningen er tiltalende. I og for sig er det jo mest sympatisk, at borgerne i deres hjem har lov til at have, hvad de har lyst til, også af våben. Men på den anden side skulle det jo ikke i et retssamfund være nødvendigt for borgerne at være bevæbnede. Jeg ser naturligvis her helt bort fra hjemmevernet, der jo for at kunne løse sin opgave nødvendigvis må have våben disponible til øjeblikkelig brug. Men våbnene i hjemmevernets besiddelse er ikke noget problem; det er våben, der er under kontrol, og som finder sig hos mennesker, der ved, hvordan våben skal behandles. Men når vi ser bort fra hjemmevernet og holder os til borgere i almindelighed, skulle det ikke være nødvendigt, at den enkelte borger er bevæbnet, og derfor er det eksisterende forbud vel rimeligt nok. Men forudsætningen må uægteligt være, at forbudet overholdes og gennemføres. Ellers bliver det jo således, at de pæne, de lovlydige, de fredelige borgere, som man i virkeligheden godt kunne lade have våben uden nogen art af kontrol, bliver uden våben, medens derimod de mindre fredelige og mindre lovlydige mennesker, for hvis skyld loven om forbudet mod våbenbesiddelse netop eksisterer, alligevel har våben. En sådan situation vil være meningsløs. Den vil være mere end det, den vil være yderst uheldig, og den kan rumme alvorlige farer.

Derfor er det nødvendigt, synes jeg, at være klar over, om loven på dette punkt er fyldestgørende, og om dens gennemførelse sikrer lovens formål.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Efter våbenloven af 12. juli 1946 og justitsministeriets bekendtgørelse af 21. august 1946 er det forbudt uden tilladelse af justitsministeren at tilvirke eller indføre skydevåben, ammunition, håndgranater, bomber